

милъ Андреевъ. не бѣше лишенъ и отъ добро сърдце, и отъ рицарско благородство.

Въ дългитѣ тиради на Фламбо за защита на бѣдещия императоръ прозвучаваха много сърдечни нотки на лирико-романтичната душа на самия артистъ. Това стопляше маската на Фламбо и го правѣше по-близъкъ на зрителитѣ. А стиховетѣ се лѣбеха почти като римувана поетична проза.

Поразително впечатление остави артистътъ съ героичната смъртъ на Фламбо. Колко хубаво умираше той! Колко много простота и естественостъ, сякашъ се отронваха две едри сълзи, и сърдцето на Фламбо се пречупваше — смъртъта преминаваше съ силно изразително чувство. Студени трѣпки полазваха зрителитѣ. Каточели тази смъртъ засѣгаше всички въ залата, а бойното поле при Ваграмъ придобиваше по-мрачна и по-болезнена атмосфера.

Почти съ такъвъ драматизъмъ бѣха изпълнени и сценитѣ на Орлето съ Фламбо. Въ тия сцени имаше живи моменти — моменти, напоени съ много искрени чувства, осветени отъ неопетнената войнишка честъ.

Така предишниятъ офицеръ Б. Андреевъ можа да хвърли свои багри върху портретирането на Фламбо, и исторически вѣрно да изобрази една трудна, но изкусителна роля, която, извънъ добросъвѣстното проучване,